

[Rosing]

ved mere åbne diskussioner mellem hjemmestyret, de grønlandske folketingsmedlemmer og regeringen kan nå frem til et bæredygtigt sundhedsvæsen, fordi vi alle er klar over, at den standard, som man normalt tilstræber her i Danmark, absolut ikke er til stede i Grønland. Det er mit håb, at vi til efteråret kan tage dette spørgsmål seriøst op og finde ud af en tidsplan for overtagelsen og en tidsplan for de korrektioner, der skal finde sted på det grønlandske sundhedsvæsens område.

Endelig vil jeg også lige komme ind på sikkerheds- og udenrigspolitikken. Hr. Steenholdt refererede til en rejse til USA, som det grønlandske Landstings sikkerheds- og udenrigsudvalg netop har været på, hvor jeg også var med. Vi havde møder både med den amerikanske regering og forsvarsmyndighederne og havde også en tur til Thulebasen og Søndre Strømfjord. De betæneligheder, vi fremdrog under møderne i USA, gik på de civile aspekter af de amerikanske myndigheders tilstedeværelse i Grønland. Det er jo ikke ukendt, som hr. Steenholdt også sagde, at med hensyn til luftfarten og trafikken i Grønland og hele infrastrukturen i Grønland er det meget vigtigt, at vi specielt har Søndre Strømfjord, og vi gav fra udvalget udtryk for, at vi ser meget alvorligt på de planer, der er fra USA om muligvis at lukke Søndre Strømfjord på grund af moderniseringen af teknologien i forbindelse med varslingsystemet i Grønland. Jeg mener, at vi under de møder fik en klarere forståelse for de grønlandske synspunkter, og i øvrigt var det også enestående, at et grønlandsk udvalg om udenrigspolitik var på en sådan tur og havde direkte møder med de amerikanske myndigheder.

Jeg vil også opfordre regeringen til i denne sag at assistere de grønlandske myndigheder i ønskerne om at bevare infrastrukturen og trafiksystemet i Grønland, for det er en meget kostbar affære, hvis Grønland skulle overtage dette. Jeg mener også, at Danmark i høj grad har interesse i at bevare de civile områder omkring infrastrukturen i Grønland.

Behnke (FP):

I betragtning af de forventninger, regeringen havde stimuleret til forud for præsentationen af junipakken, mener jeg, at planen – og statsministerens tale i dag – helt klart mangler nogle ting.

For det første tager regeringen stort set ikke stilling til de enorme gældsproblemer, vi har som nation, og de enorme gældsproblemer, vi har som stat.

For det andet nævner planen og statsministeren i dag ikke ordet privatisering ét eneste sted. Det er svært at se, hvorfor regeringen har valgt at undgå at omtale det, der kan blive 1990'ernes største politiske opgave.

For det tredje har regeringen ikke i planen tilkendegivet vilje til at få stoppet den selvekspansion, som den offentlige sektor udfolder.

Starter vi med det ubehagelige, med gælden, er gælden et stort problem, også for staten. Status er i øjeblikket, at staten skylder 125 mia. kr. til udlandet og 360 mia. kr. i indlandet. På finansloven for 1989 er der således afsat 52 mia. kr. brutto til noget så unyttigt som rentebetalinger. Det er en meget ubehagelig post. Det svarer til nettotallene fra Arbejdsministeriet, Undervisningsministeriet, Boligministeriet og Kulturministeriet tilsammen med tilskud og hele molevitten.

Når vi skal afbetale gæld til udlandet, kræver det øget dansk eksport af varer og tjenesteydelser, en eksportfremgang, som alene vores produktionserhverv kan klare. Det danske erhvervsliv er imidlertid i forvejen i knæ og har store problemer med at klare sig i udlandet. Jeg har derfor valgt at se mig om efter en anden mulighed for staten til at tilbagebetale udlandsgælden.

Det er således, at staten i øjeblikket har aktiemajoriteten i DONG med et par milliarder kroner. Jeg mener, at staten med fordel kunne lave gassalg for en 5–8 mia. kr. om året til andre lande, og det ville være et ganske udmærket udgangspunkt for at få statens afvikling af gælden til udlandet sat i gang.

Men staten har også en stor indlandsgæld, og her kommer efter min mening privatiseringerne ind som en fornuftig mulighed, det offentlige har for at tjene penge til afdrag på gælden. Vi indgik en finansaftale med regeringen i december om privatiseringer for 3 mia. kr. Disse 3 mia. kr. opfatter vi kun som en smagsprøve, en forsøgsprocent. Jeg havde derfor ventet, at regeringen i sin 1990-plan havde givet privatiseringen bare én linjes omtale, eftersom det er ad den vej, vi skal afvikle et så enormt et beløb som 360 mia. kr. i indlandsgæld.